

Khoảnh Khắc Dừng Lại

Contents

Khoảnh Khắc Dừng Lại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4

Khoảnh Khắc Dừng Lại

Giới thiệu

Editor: p3104Độ dài: 3 phần“Vi Tuyền Phong. ”Cô phì cười: “Vi Tiền Phong?”“Trí Li. ”Anh chần chừ, “Không phải là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoanh-khac-dung-lai>

1. Chương 1

Cách cửa kính dày nặng, bên ngoài mưa to tầm tã, sét đánh ầm ầm ở ngã tư đường, toà nhà văn phòng đối diện đã tối om từ lâu, ban đêm tăng ca thật đau khổ, ngoài trời lại gặp phải mưa to.

“Bi thương quá rồi.” Trí Li nhìn túi xách Prada xinh đẹp ở trong ngực mình, dùng sức cắn đôi môi mỏng, cô quyết tâm dùng chiếc túi xách đắt tiền đội trên đầu rồi xông ra ngoài, gió say đầy mưa, không kiêng nể gì mà chảy xuống tay cô, nước bùn ở mặt đường bắn tung toé lên đôi tất trắng vải sa tanh và đôi giày cao gót, cô đau lòng luôn miệng tiếc rẻ.

Ban đêm như vậy, mưa lớn gần như hình thành chiếc rèm mỏng như một cái lồng trong suốt bằng vải bao xung quanh người.

Trí Li chưa từng cảm thấy trạm xe buýt lại cách công ty xa như vậy, cô giẫm trên mặt đất ẩm ướt trơn trượt, chạy thật nhanh, “Như vậy sẽ cảm cúm đấy.” Một giọng nói biếng nhác và hơi khàn truyền đến, trên đầu lại có chiếc ô màu đen không thể giải thích...

Hàng ngàn giọt mưa rơi xuống như tia chớp cách chiếc ô màu đen, như thuỷ ngân nghiền nát từ mép ô rơi xuống, mái tóc cô dính giọt nước trong suốt sáng long lanh, ngay cả tóc mái ẩm ướt cũng thay đổi hình dạng.

Dưới đèn đường vàng nhạt cô ngẩng đầu nhìn anh, đúng là gương mặt có góc cạnh rõ ràng, đồng tử như ngọc đen giống một hồ nước gần như đắm chìm người ta đến ngạt thở.

Bầu trời mưa đêm không có ánh trăng, một trận gió thổi đến, cô chợt cảm thấy hơi ớn lạnh, đứng dưới chiếc ô của người đàn ông xa lạ cô càng xấu hổ, nhưng anh mở miệng trước: “Đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý, tôi ở toà nhà văn phòng đối diện.”

Trí Li không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, thật sự là giấu đầu lòi đuôi, cô còn chưa nói chuyện, anh ngược lại ngượng ngùng. Hơn nữa anh nói như là người đến bắt chuyện.

Trí Li nhin không được lên nhìn hình dáng tuấn tú của anh, bóng đêm dày đặc giống như được bao phủ bởi một chiếc khăn bằng vải đen, gương mặt anh dưới ánh sáng mờ mờ có vẻ hết sức tuấn lãng.

“Anh tên gì?” Trí Li ngẩng anh, chỉ cảm thấy càng nhìn quen mắt, có cảm giác dường như đã từng quen biết.

“Vi Tuyền Phong.”

Cô lại phì cười: “Vi Tiên Phong?”

Anh thật không nghĩ tới tên mình lại hài âm như vậy, cũng bị cô chọc cười mà viền môi hơi vểnh lên, độ cong nhẹ nhàng.

“Tôi tên là Trí Li, ở lầu mười một đối diện toà nhà của anh.”

“Trí Li (Chile)? Là tên quốc gia sao?”

Trí Li đang muốn mở miệng phản bác, nhưng vì vóc dáng của Tuyền Phong rất cao, chiếc ô lại vừa nhỏ chỉ có một tắc vuông ở giữa, cô ngẩng đầu miễn cưỡng đụng tới hàm dưới của anh, làn da của anh rất lạnh lại rất sạch sẽ, dưới môi hơi lộ ra một ít râu như chồi non mới mọc.

Cô bỗng nhiên chạm vào da thịt anh, chỉ trong khoảnh khắc, dưới bóng đêm tại đây, Trí Li chợt cảm thấy bị phân tâm, trái tim đập mạnh điên cuồng không thể tự kìm nén.

“Xe buýt sao còn chưa tới nữa.” Trí Li đột nhiên nói sang chuyện khác, che giấu đi sự lúng túng của mình.

Vi Tuyền Phong cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Đã mười một rồi, chuyến xe cuối cùng đã đi qua từ lâu rồi.”

“Hả, không phải chứ?” Trí Li uể oải cúi đầu, Vi Tuyền Phong lại dấy lên một tia mỉm cười, “Không bằng chúng ta vừa đi vừa xem thử, nói không chừng có xe chạy tới.”

Vi Tuyền Phong vừa nói xong, Trí Li liền mạnh mẽ ngẩng đầu lên, cô vô cùng tán thành.

Đêm khuya tăng ca lại có cơ hội gặp gỡ như vậy!

Anh đi bên trái, đem hơn nửa chiếc ô che cho cô, nước mưa văng đến giày cao gót, Trí Li cảm thấy sự ấm áp dịu dàng tràn đầy bốn phía đang bao quanh mình, xua đi một chút sợ hãi của đêm tối.

Nhưng mà không biết sự ấm áp này còn có thể duy trì bao lâu.

“Thật lạ, hôm nay sao lại không có ai trên đường.” Trí Li tránh ở dưới ô lộ đầu ra nhìn cảm thấy quái lạ.

Tuy nói là mưa đêm, nhưng công ty nằm ở đoạn đường sầm uất thế này, mọi ngày dòng xe cộ như con sông, hôm nay lại vắng vẻ đến yên tĩnh. Trí Li và Vi Tuyền Phong cứ như vậy mà sóng vai nhau đi trên đường, vứt bỏ chuyện phiền lòng trong công tác, bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất, không ngờ hai người lại có nhiều điểm giống nhau, thật là hối hận vì gặp gỡ quá muộn.

Chỉ tiếc con đường quá gần trái tim quá xa.

Trí Li kích động nhấn con số đang hiện trên điện thoại, nhập số di động của Vi Tuyền Phong vào, ghép vần tạo thành cái tên thú vị cho anh, cuối cùng cô cố ý thêm một ghi chú đáng yêu ở phía sau tên: tiên sinh Hắc Đào!

(hắc đào là biểu tượng con bích trên lá bài)

Mỗi đêm sau khi tan tầm cô đều gặp anh, anh luôn mặc bộ âu phục màu đen, anh cao gầy gầy như hợp thành một thể với đêm tối, cùng với con bích trên bộ bài Tây thật sự không khác chút nào.

Có lẽ từ ngày gặp Vi Tuyền Phong, Trí Li bắt đầu thích nhìn chằm chằm vào lầu mười của toà nhà đối diện, nơi đó là chỗ làm việc của anh, nhưng mỗi lần cô ngẩng đầu nhìn qua, phía đối diện luôn có bức màn cửa sổ màu đen kéo lại.

Trí Li bắt đầu thích tăng ca đêm khuya, thích nghe tiếng nói từ tính của anh ở bên tai gọi tên cô thật ấm áp: Trí Li (Chile), một quốc gia xa xôi và xa lạ.

2. Chương 2

“Em quan sát thật lâu, văn phòng anh vì sao luôn kéo bức màn màu đen?” Vi Tuyền Phong nắm tay Trí Li, rét lạnh của đêm khuya bị chiếm đoạt bởi nhiệt độ của đầu ngón tay truyền đến.

“Anh không phải đã nói với em từ trước rồi à,” Vi Tuyền Phong nói xong liền khẽ vuốt mũi cô, dưới đèn đường mờ nhạt động tác của anh không rõ ràng, “Những tấm ảnh nhất định phải ở trong hoàn cảnh tối om mới trắng ra hình, bằng không sẽ hấp thụ ánh sáng.”

Trí Li có chút bất mãn với lý do có lẽ như vậy, “Bây giờ đều dùng máy ảnh kỹ thuật số, sử dụng cuộn phim sẽ không phiền toái sao?”

Về mặt Vi Tuyền Phong rất nghiêm chỉnh, “Anh không thích máy ảnh kỹ thuật số, luôn cảm thấy nó rất dễ dàng vứt bỏ kỷ ức khiến chúng ta không biết quý trọng, ngược lại, cuộn phim ghi lại khoảnh khắc có thể giữ vĩnh viễn. Chờ lần sau em có thời gian đến văn phòng anh, em sẽ biết cái gì gọi là bí ẩn của ánh sáng và bóng tối.”

Đáy lòng Trí Li dâng trào một chút ý ngọt ngào, bảo cô đến văn phòng anh, có phải muốn công khai cô là thân phận bạn gái với đồng nghiệp không?

“Trí Li, sao gần đây cô hay cười trộm thế? Nói thật đi, có phải đang yêu không?” Bạn đồng nghiệp bỗng nhiên lộ đầu sang đây, Trí Li ngượng ngùng cúi đầu. Cách cửa sổ cô nhìn lầu mười của toà nhà đối diện, vẫn là bức màn đen đóng chặt. Trí Li quay đầu lại bắt đầu gõ bàn phím, khẽ nhấn chuột vào hình QQ của anh, nó luôn là màu sắc u tối, vậy trái tim anh ở đâu?

Di động bỗng nhiên rung lên quấy rầy mạch suy nghĩ của Trí Li, trên màn hình nhảy ra tên gọi quen thuộc “Tiên sinh Hắc Đào”, “Bây giờ em có thời gian thì đến văn phòng anh nhìn thử xem, tiểu thư Trí Li?”

Trí Li cười khúc khích, “Tuân mệnh, tiên sinh Hắc Đào!”

Trong màn đêm tối tăm, một loạt đèn của toà nhà mười tầng đối diện sáng lên, giống như là tiếng gọi dịu dàng của anh.

Thực ra chỉ cách một con đường, nhưng tiết tấu nhanh chóng của cuộc sống lại không cho bọn họ thời gian hẹn hò với nhau, chỉ có đêm khuya mới có thể tranh thủ một chút rảnh rỗi để gặp nhau.

Trí Li nóng ruột đếm con số trong thang máy “Bảy, tám, chín...”, tựa như đang đếm nhịp tim tăng nhanh của cô, có lẽ cô thật sự yêu anh.

Trong khoảnh khắc khi thang máy mở ra, Trí Li lại ngây ngẩn cả người, đèn của lầu mười chưa bật lên, từ ánh sáng trong thang máy cô nhìn thấy cuối hành lang tối đen, Trí Li hơi sợ sệt hướng đến cuối hành lang, “Tuyền Phong? Tuyền Phong?”

Không thể không thừa nhận, nếu là lúc trước, Trí Li tuyệt đối không dám đến toà nhà này, dù sao có không ít người đồn đại toà nhà này thường xuyên có ma quỷ lộng hành, nhất là câu chuyện của lầu mười vô cùng kỳ diệu, mà Trí Li vẫn chưa đề cập với người khác quan hệ của cô và Tuyền Phong, cô thật sự không thích nghe những lời đồn không cần thiết.

Giày cao gót của Trí Li giẫm trên sàn gỗ, phát ra âm thanh quý dị, màu xanh từ di động của Trí Li chiếu rọi đến cánh cửa khép hờ ở cuối cùng, cô đẩy ra, “Tuyền Phong, anh ở đâu? Anh đừng làm em sợ.”

“Răng rắc” một tiếng, ánh sáng chớp động, bàn tay Trí Li bỗng nhiên run lên, cô sợ tới mức đánh rơi di động xuống đất, “Em không sao chứ? Anh chỉ muốn đùa với em một chút.” Nhìn thấy Vi Tuyền Phong ở trước

mắt đang cầm máy ảnh, trong hơi thở ấm áp, Trí Li lập tức nhào vào lòng anh, “Anh làm em sợ muốn chết, sao không mở đèn hả?” Anh lại ôm chặt Trí Li, thì thào nói nhỏ nhẹ, “Lại đây, anh cho em xem thứ này.”

Đây là một phòng làm việc ư ảm rất lớn, đi vào bên trong là ánh sáng màu đỏ mỏng manh lộ ra rất nhiều tấm ảnh, trên bàn là những tấm ảnh mới rửa dường như mang máng mang theo độ ẩm của đầu ngón tay anh, “Những tấm ảnh này đều do anh chụp sao?” Trí Li hết sức ngạc nhiên với của những tấm ảnh cảnh thiên nhiên ở đây.

“Ừm, trước kia khi anh chụp lại để sưu tầm chỉ có chụp cảnh chứ không chụp người, ngoại trừ em ra.” Nhịp tim của Trí Li đột nhiên tăng nhanh, cô ngẩng đầu nhìn anh dưới ánh sáng màu đỏ, chiều cao kém nhau như vậy, bọn họ hẳn là một đôi rất thích hợp, cô lại cười trộm.

“Anh nói lời ngon tiếng ngọt như vậy, ai biết thật hay giả.” Trí Li cố ý xoay lưng qua, đùa nghịch cái bình nhỏ trên bàn, “Đương nhiên là sự thật, em không tin sao?” Nhìn dáng vẻ khấn trương của Vi Tuyền Phong, Trí Li lại giả vờ ra vẻ trầm lắng, “Vậy anh chụp ảnh của tui mình, dán đầy trên tường phòng làm việc, để cho đồng nghiệp đều nhìn thấy, bằng không em làm sao tin anh chứ?”

Trí Li chỉ nói một câu vui đùa, nhưng anh tưởng thật, anh chuẩn bị máy ảnh, hai người ở phòng làm việc làm đủ loại động tác ngọt ngào, ống kính chuyển động, chớp liên tục, luồng sáng của ánh đèn chụp lại khoảnh khắc hạnh phúc của bọn họ.

3. Chương 3

Trí Li ngẩng đầu xác nhận ông chủ đã rời khỏi văn phòng, cô vội vàng mở ra trang web vừa rồi tiếp tục lùng tìm, cô muốn biết rõ tất cả tin tức về Vi Tuyền Phong, anh thích chụp ảnh, ít nhất cô cũng không thể vì một số vấn đề ngu ngốc mà bị anh khinh thường.

Trong nháy mắt, Trí Li như bị sét đánh ngang tai, ngón tay lạnh lẽo nhất thời cứng ngắc.

Cô kéo ký hiệu con chuột di chuyển, phóng to tấm ảnh, dụi dụi đôi mắt lần nữa, tiếp tục kéo trang web xuống, toàn bộ hồ hấp đều biến mất, nhịp tim ngừng lại trong phút chốc, Trí Li cảm thấy đau lòng đến vô cùng áp lực.

Không có khả năng!

Tuyệt đối không thể nào!

Trí Li vội vàng lấy ra di động trong túi xách, nhanh chóng tìm được tiên sinh Hắc Đào, cô nhấn nút gọi, giọng nói dịu dàng trước kia trong phút chốc đổi thành giọng nói khác rét lạnh đến đáy lòng: “Thật xin lỗi, số điện thoại bạn gọi không tồn tại, xin...”

Cô lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, ngó ngán nhìn chằm chằm cửa sổ sát đất màu đen ở lầu mười đối diện, trên màn hình máy tính của Trí Li hiện ra một tấm ảnh rõ ràng, đồng tử thâm sâu trong veo và thuần khiết, bên cạnh ghi chú: Vi Tuyền Phong, nhiếp ảnh gia nổi tiếng quốc tế, ra ngoài sưu tầm bất hạnh qua đời bởi một trận tuyết lở...

Cả người Trí Li như rơi vào biển rộng không biên giới, trong nháy mắt lồng ngực chột dâng lên nỗi đau đớn cực độ, cô thở hổn hển một cách khó khăn, thế giới dường như cuộn sóng bấp bênh không yên.

Sẽ không đâu!

Cô rõ ràng có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, cảm giác được tình cảm chân thật của anh.

Nhiếp ảnh gia trên mạng kia chỉ là cùng tên với anh, bộ dạng giống nhau thôi, di động làm rơi tối qua nhất định bị hỏng rồi, Trí Li cố gắng tìm giải thích hợp lý cho bản thân.

Cô nổi điên xông qua ngã tư đường dưới ánh mặt trời nóng rực, trong nháy mắt, cô bỗng dưng phát hiện đây là lần đầu tiên gặp anh vào ban ngày! Tinh thần cô hoảng hốt xông thẳng vào phòng làm việc tối tăm. Dưới ánh sáng mờ mờ, trong phòng vẫn bày biện như trước, nhưng không có một bóng người, Trí Li vượt ve những tấm ảnh mà họ cùng nhau dán trên tường, cuối cùng nước mắt bắt giáng từ hai má chảy xuống khoé miệng, mặn chát gần như đau đớn.

Không có sợ hãi, chỉ có đau lòng, trên mỗi tấm ảnh cô đều vui vẻ tươi cười, nhưng bên trái cô lại trống không, tất cả động tác ngọt ngào đều do một mình cô diễn xuất, Trí Li chìa tay chạm đến tấm ảnh không hề ấm áp, anh chạy đi đâu rồi.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện thực sự chỉ là ảo giác của cô?

Cô xoay người, một hình dáng cao lớn đứng trước mặt cô, trong đồng tử thâm sâu của anh chợt ngấn nước mắt, khoé miệng hơi gợn lên độ cong xinh đẹp, “Tiểu thư Trí Li, em đã đến rồi?”

Trí Li không dám xác định là ảo giác của mình hay là chân thật, cô chỉ điên cuồng nhào vào lòng anh, nhưng cả người trong nháy mắt ngã mạnh xuống đất, sự đau lòng lại vượt qua nỗi đau trên thân thể, cô rõ ràng có thể xuyên qua người anh!

Nước mắt từ đôi mắt cô rơi xuống cổ, ánh sáng dần dần làm tầm mắt cô mơ hồ, cô liếc nhìn chai nhựa bên góc bàn, đầu óc hiện lên một ý tưởng bên bờ vực sụp đổ: nếu chết đi, có phải được ở bên anh hay không?

Trí Li đột nhiên xông lên, cô cầm cái chai đựng nước tráng ảnh, gần như dứt khoát nhìn ánh mắt hoảng sợ của anh, cô mỉm cười sáng sủa, “Tiên sinh Hắc Đào, tiểu thư Chile, bây giờ có thể ở cùng anh không?”

Vi Tuyền Phong nhanh chóng đoạt lấy cái chai trong tay cô, anh quán chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, mười ngón tay đan vào nhau lại không còn ấm áp như trước.

Thương tiếc và đau đớn ở trong ánh mắt Vi Tuyền Phong lan tràn, “Anh rời khỏi, em mới có thể hạnh phúc, đúng không?”

Khoé miệng của anh hơi run rẩy, nhẹ nhàng dán trên môi cô, rất lạnh, giống như băng giá rét buốt, một giọt nước mắt ở giữa môi cô lan ra. Trí Li ngẩng đầu hai mắt nhắm lại, anh trong mắt cô giống như là hạt cát trong gió, từng chút một hao mòn.

Trí Li cố gắng giãy dụa, nhưng ngay cả sức lực để mở mắt ra cũng không có, “Đừng rời khỏi em...”

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Đôi mắt buồn ngủ của Trí Li hơi lơ mơ, cô mơ hồ từ sàn nhà ngồi dậy, nghi hoặc quan sát bốn phía.

Một nhân viên trông có vẻ là công nhân xây dựng từ từ nâng cô đứng dậy, “Tiểu thư, phòng làm việc này còn đang sửa sang, sao cô lại ngủ ở đây thế?”

Trí Li nhìn xung quanh, trong phòng trống không, trái tim cô không biết vì sao bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, phía sau là vách tường quét vôi gần như trắng toát, hình như thiếu gì đó, nhưng cô không thể nói rõ ràng.

“Đây là đâu vậy, sao tôi lại ngủ ở chỗ này, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Người công nhân cũng không hiểu gì cả, anh ta chỉ nhún vai nhìn Trí Li, cô đứng dậy đi ra ngoài, có một tấm ảnh lặng lẽ rơi xuống từ túi áo của cô.

Trí Li ngồi xổm nhìn kỹ tấm ảnh, thời gian giống như ngừng lại vào giây phút này, trên tấm ảnh là một đôi tình nhân ngọt ngào, Trí Li ở một bên cười hạnh phúc, bên kia là người đàn ông chưa từng gặp mặt, anh có một đôi đồng tử thâm sâu.

Trí Li cảm thấy anh nhìn hơi quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu.

Phía dưới tấm ảnh viết một hàng chữ tao nhã: tiên sinh Hắc Đào và tiểu thư Trí Li.

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoanh-khac-dung-lai>